

juridiske Anliggender til en Vadskerkones Henvendelse for at faa skrevet en Priskurant. Man gaar saa frit til sit eget, mener Arbejderen. Studentersamfundets Retshjælp det er *deres*, og de fungerende stiller sig til Sagen som dem, der tjener.

Lokalet, som i det sidste Aar er betydelig udvidet, er smukt og hyggeligt, rigelig oplyst i den store, rummelige Ventesal, med de mange Siddepladser. Det gjorde med sine 5 Kontorer, sit For-kontor o. s. v. et ret anseeligt Indtryk.

Det bæres udelukkende af private Gaver til at dække Udgifterne, saasom Husleje, Skriverekrisitter og 2 lønnede Funktionærer, hvilket dog kun bliver en liden Sum i Forhold til det personlige Arbejde, der gøres af de talrige unge Jurister, der frivillig har stillet sig til Tjeneste.

Flertallet af de medvirkende Sagførere har gjort Tjeneste fra Retshjælpens Begyndelse, fordi de, som den første Stab, har indhøstet rige Erfaringer. For at disse kan komme deres Afløserere til Gode er der ned-sat en Række Udvalg med den Opgave, at udarbejde en Vejledning ved Expeditionen af de vigtigste og hyppigst forekommende Grupper af Sager.

Retshjælpen har haft den Glæde, at de højere Vedkommende, som først mødte den med megen Uvilje, nu ikke alene ser med venlige Øjne paa den, men at Magistraten, Politiet, Ministerierne o. s. v. stadig selv henviser raadsegende til den, saa man har vel grundet Haab om, at dette private Initiativ, som saa smukt har forstaaet at løse sin Opgave, ikke maa op-høre, før det bliver afløst af en Institution i langt større Omfang under Statens Ledelse.

Mange Henvendelser fra Udlandet om Retshjæl-pens Organisation og Virkemaade har Udvalget maattet besvare, saa dens Virksomhed har ogsaa vakt Op-mærksomhed i fremmede Lande.

Da jeg i den stille Sommeraften gik hjem fra dette Besøg i Retshjælpen, gik den Tanke gennem min Sjæl: Hvor det er et godt Varsel for vor Frem-tid, at de intelligente i Samfundet frivillig stille sig til Tjeneste for de forurettede for at tilbagebetale lidt af den Gæld, vi skyldte dem, sikkert vil derfor den Tid ikke være fjærn, da alle oplyste Folk i Samfundet blive enige om at sætte alle Kræfter ind paa et eneste Arbejde: *at hjælpe alle smaa i Samfundet til deres Ret.* —

Skovtur.

Den første Juli afholdt Kv. Fr. den aarlige Skovtur for sine Medlemmer.

Det festlige Solskinsvejr gjorde Stemningen fra Begyndelsen livlig, men den steg under Turen ved Sang og Tale, saa den endte i Leg og Munterhed.

Kv. Fr. lægger altid sine Skovture i al Tarvelighed, saa det

eneste Maaltid under Turen er Kaffen, der drikkes i Fællesskab. Under de dejlige grønne Bøge i Dyrehaven hos »Posemanden« dækkes de lange Kaffeborde med hvide Duge og de store Kæmpe-fade med Hvedebrød.

Ved Bordet indløb nedenstaaende Sang, forfattet af *Carl Simonsen*, til »Kvinden«, ligesom der af en af Foreningens Medlemmer var forfattet en humoristisk Vise om Kaffedrikken, som vakte megen Munterhed.

Kvinden.

Tilegnet Fru *Johanne Meyer*.

Længe nok sad hun til Vægs i Arnekrogen,
rørte med Sløven i halvsveden Grød,
— nu er hun med i Livet som nogen,
Solskinnet kækt gennem Skyerne brød.

Snart var hun »Lilje« og snart var hun »Rose«,
— altid fandt Digteren Kvinden var skøn,
hun skulde plejes, den sarte Mimose,
for siden at elskes af Manden i Løn.

Nu vil hun frem, — det er Solhvervstider!
— Jeg hører alt Larmen af Kvindernes Tog, —
hjælpe hun vil de smaa, som der lider,
og lindre de Vunder, som Tiderne slog.

Hurra for Kvinden! Og fremad i Striden,
fremover kæmpes for *Menneskeret*.
Nu skal der bedres hvad galt der i Tiden
skete og gjorde, at Dagen blev slet.

Formanden for Kv. Fr., Fru *Johanne Meyer*, havde om For-middagen gennem en Deputation fra Foreningens Medlemmer mod-taget en Erkendtligheds gave i Form af en Bordopsats i oxideret Sølv, hvorpaa stod følgende Inskription: »Johanne Meyer, 1ste Juli 1889. Kvindelig Fremskridtsforening med Tak for Deres Virksomhed.«

Kanonføde.

Af *P. Potonie*.

Hvor han er smuk, ikke sandt, den lille Dreng, som smiler i sin Vugge!

Han vaagner, han slaar sine smaa Øjne op, han ser omkring sig med forbavset Blik, og — idet han faar Øje paa dig, hans Moder, — smiler han.

Ikke sandt, saaledes var hans søde Morgenhilsen! Og se, hvor han strækker de smaa Hænder op imod dig, sprættende af Utaalmodighed, han kan ikke vente til det Øjeblik, da han sidder sikker paa din Arm. Da slynger han sine Arme omkring din Hals, bævende af Glæde ved denne trygge Forbindelse.

Denne lille Scene gentager sig ofte. Nuvel, sig mig unge Moder, hvorfor bliver dine Øjne fugtige over disse Beviser paa Omhed fra dit Barns Side?

Du vil blive vant dertil

Du elsker ham da højt?

— — — — — Tyve Aar er gaaet, Barnet er blevet Mand.

Er du mindre stolt af ham? Elsker du ham mindre? Se, der kommer han! Han trykker sine Læber paa din Pande, han siger til dig med sin nu kraftige Stemme, men dog fuld af Øm-hed: »Goddag Moder!« Og du skælver under hans sønlige Kys, og dine Øjne lyser af Lykke.

Du elsker ham da højt?

— — — — — Nuvel! Dette Barn vil man tage fra dig, man vil af ham gøre Kanonføde!

Maaske en Dag, dernede paa Sletten, Hovedet paa en Sten, Fødderne i Snavset, vil han drage det sidste Suk, idet han, som da han var lille, raaber: Moder! Moder!

Og du, Moder, du vil ikke kunne høre ham!

Hvad skal jeg tilføje?

O, Kvinder! Vær med os, *mere end vi*, før Krigen imod Krigen.

Efter Revue Libérale ved M. B.

Støt Kvindesagen, hold „Hvad vi vil“!